

Bilag 2.

ERHVERVSRÅDET FOR GARTNERI OG FRUGTAVL.

14. marts 1963.

Ud fra en fuld anerkendelse af naturfredningens nødvendighed må Erhvervsrådet under henvisning til vedlagte indstilling til udvalget vedrørende byplanlovgivningen tillade sig at henstille, at der ubetinget sikres gartnerierhvervet fuld lige- stilling med det øvrige jordbrug.

Dette hensyn ses ikke opfyldt i lovforslaget vedrørende naturfredning.

I den nugældende lov (16. juni 1961) indgår gartneri, herunder planteskole, frilands- og drivhusgartneri m. v., umiddelbart i begrebet „Landbrugserhvervet“.

I lovforslaget er i pkt. 7 a den ændring foreslået, at ikke „erhvervet“, men bygningsskoven er blevet det afgørende. Dette behøver ikke at medføre administrative ændringer i forhold til gartnerierhvervet, men da der rent faktisk er tale om en udskydelse af et erhvervsområde, der afgjort ikke har medført større naturfredningsmæssige ulemper end f. eks. landbruget, og da gartneriet, drevet på noterede landbrugsejendomme, ofte betegner en overgangsform til egentligt landbrug, vil en administration efter de foreslåede regler kunne medføre megen utålelig vilkårlighed.

Da en diskriminering af frugt- og gartnerierhvervet næppe er tilsigtet, skal Erhvervsrådet til udvalgets overvejelse tillade sig at stille følgende ændringsforslag til:

Pkt. 7: § 22, stk. 2: „Uden tilladelse fra fredningsplanudvalget må opføres:

- a) Bygninger til brug for driften af landbrugs-, gartneri-, planteskole-, frugtavls-, frøavls- og skovbrugsejendomme samt for udøvelse af erhvervsfiskeriet.

(Subs.: a bygninger til brug for driften af noterede landbrugsejendomme, skovbrug og erhvervsfiskeri.)“

Pkt. 8: § 22 a virker som en urimelighed,

dels i relation til gartnerierhvervet, som i høj grad er baseret på arealmæssigt små virksomheder, dels i relation til bestræbelserne (statshusmandsloven) på at anvende ejendomme, der er for små til almindelige landbrug, til gartneri.

Da loven næppe skal tilsi- gte at favorisere det eksklusive eller modvirke en fornuftig udvikling, der er uskadelig for naturfredning, skal Erhvervsrådet foreslå følgende formulering af § 22 a's sidste punktum:

„Dette gælder dog ikke, hvis det udstykkede areal sammenlægges med anden ejendom eller har en størrelse, at opretholdelsespligt som landbrugsejendom kan pålægges.“

(Subsidiært: . . . eller det udstykkede areal skal anvendes til oprettelse af en landbrugs- eller gartneriejendom og pålægges opretholdelsespligt som landbrugsejendom).

Erhvervsrådet er nødt til at protestere imod lovændringer, der kan give anledning til forskelsbehandling af ellers ligeberet- tede jordbrugserhverv, og må kræve ret for gartneriet til at etablere sig, hvor forholdene i øvrigt er egnede, og hvor f. eks. udstykning til landbrug tillades. Dette især fordi byplanlovgivningen i forbindelse med lovgivningen vedrørende vurdering og beskatning af fast ejendom tydeligt har til hensigt at fjerne gartneriet fra byudviklingsområderne eller umuliggøre det tilværelsen her.

Da gartneriet synes at blive det erhverv, der kan blive ofret i bestræbelserne på at finde en løsning på grundværdistigningsdilemmaet og byudviklingsproblemerne samt sikring af naturværdier, og da synspunkterne næppe er klargjort i denne indstilling ud fra alle krav og ønsker, skal Erhvervsrådet anmode om foretræde for udvalget.

Alb. Larsen.

/ A. Stauning.

Til det af folketinget nedsatte udvalg vedrørende forslag til lov om ændringer i lov om naturfredning.